

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ' - ΨΥΛ. 21 ΠΑΡΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 29 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1916 ΑΡΙΘΜΟΣ 602

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

— Από σήμερα θα βγαίνει ο Νουμάς με 8 σελίδες κάθε Σάβατο και θα πουλιέται το κάθε φύλλο

20 — ΛΕΠΤΑ—20.

— Την αντιπροσωπεία του «Νουμά» την έχει το ΑΚΑΔΗΜΑ ΓΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ Ε. Κουκλάρα (δδός Αναδημίας 53, αντικρὸν στη Ζωοδόχο Πηγή). Εκεί γράφονται συντρομητές, πουλιούνται περασμένα φύλλα κτλ. κτλ.

— Στη Θεσσαλονίκη ο Νουμάς πουλιέται στο Βιβλιοπωλείο Καστρινάκη και Γεωργαντά (δδός Έλ. Βενιζέλου αρ. 105.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΗΜ. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.—Υστερα από χρόνια.
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ—Θάψιμα νάμουν δάσκαλός σου.
Ι. ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ—Τὸ συμπόσιο.
Γ. ΣΤΟΓΙΑΝΝΗΣ,—Φθινόπωρο.
Δ. Π. ΤΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ—Πλάι στην ἀγάπη (συνέχεια).
Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ—'Απὸ τὰ «Ρουμπιγιὰτ τοῦ Ὁμάρ Καγιὰμ».
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Στὴ φύση ὄξω χινόπωρο καὶ μέσα μου ὁ χειμῶνας,
Καὶ σμίγει ἡ θλίψη τῆς ζωῆς τὴ θλίψη τῆς ψυχῆς,
Μ' ἀνόφελος ὁ σπαραγμὸς καὶ μάταιος ὁ ἀγῶνας
Ὡς τοῦ, ὀπνοῆ, νὰ βγῆς!
Στὰ φύλλα πὸν σωριάζονται, σάπια φύλλα καὶ
[τροῖζουν,
Βλέπω κ' ἐγὼ τὶς σκέψεις μου νὰ πέφτουνε μια-μιά,
Ξερόφυλλα πὸν οἱ ἀνεμοὶ τῆς μοίρας τὰ γριῖζον
Στοῦ νοῦ τὴν ἐρημιά.
Ἄδεις στοὺς κλώνους οἱ φωλιές κ' ἄδεια μὲς τὴν
[καρδιά μου
Τῶν πόθων ἡ φωλιά. Σκέλεθρα μου νὰ ὄλοι οἱ καιμοὶ
Καὶ σὰν ὄσκιες ὀλόμαυρες τρέμουν βαθιὰ-βαδιὰ μου
Στῆς φρίκης τὴ στιγμή.
Τὸν μέγα πόνο τῆς ζωῆς τραγῶ καὶ πίνω ἀγάλι.
Στὸν οὐρανόν, ὃ σύννεφα, καὶ μέσα μου, ὃ σιωπή,

Μουρὸ ἀπλώνετε σάβανο καὶ τῶ δυονῶ σας πάλι
Τὸ δάκρυ ποῖός νὰ εἴπῃ!
Σπονδὴ στερνὴ, μνημόσυνη γιὰ τὶς χαρὲς πὸν σβύνουν
Μόλις κ' ἀνθίσαν μιὰν αὐγή, στῆς ἀνοιξῆς τὸ φῶς
Ἀνοιγοντας τὰ κοσμικὰ ματάκια τους, πὸν κλείνουν.
Τῶρ', ἀγνωμες τοῦ πῶς. . . .
Μὲς τὸ κρεβάτι τοῦ χαμοῦ ψυχομοχᾶν κ' οἱ ἀγάπες.
Μὰ γὼ πὸν ἀκούγω στοὺς παλιούς τὰ σβυστὰ
[λόγια—οἰμέ!

Τάκουσα—ὃ τὸ πρωτάκουστο καρδιόχτυπο—πυτᾶτες,
Ἄγῳπη, ἐσὺ σ' ἐμέ!
«Τώρα, μὲ τὸ χινόπωρο, θὰ φύγουμε κ' οἱ δύο μας».
Κι' ἀλήθεια! ποὶ νὰ καλογίν' ἡ νέα φωτιά καπνός,
Καπνός ἐγὶνε ἀνάσπαστος τὸ πύρινο ὄνειρό μας,
Ποῦ ἤπτε το ὁ οὐρανός.
Καὶ τὸ στοιχὶ τῆς τρικυμιάς, τὸ ξωτικό τῆς πόρας,
Λὲς κ' ἄλλο πιά δὲν πρόσμενε, τόσον τώρα καιρό.
Παρὰ τὸν ἦχο τῆς βροντῆς γιὰ νὰ χορῆψη ἐξώρας
Τὸν ἄγριο του χορῶ:
Τὸν ἄγριο καὶ βροχὸ χορῶ πὸν μ' ἔχει μέσα πάρει,
Ποῦ μ' ἔχει πᾶρει καὶ ποτὲς ἴσως δὲ θὰ σταθῶ
Νὰ βροῦ λιμάνι τῶν παιδιῶν, τῶν κόπων μαξιλάρι,
Νὰ γλυκαναπαυτῶ.
Ὅμως ἄ; μὴν ἀργοῦσε αὐτό!—Τί θέλει τάχα ἡ Μοῦρα
Πέρα ἀπ' τοὺς κύκλους τους ἔδῳ, νὰ σέρνη με. ἡ
[σκληρή:

Βρίσκω καὶ κάτου δῶ στὴ γίγλι διάπλατη κάθε θύρα
Πρὸς τὸ ἡλύσιο πρωί.
Μὰ τώρα πὸν ὑπολόγατο τετῶνε τὸ σκοτάδι
Παντοῦ στά ἐντός, στά γύρω μου, τοὺς μαύρους
[πλοκαμούς,
Τώρα νὰ με ἀραμμένος πιά στὸ Χριστιανικὸ βράδυ,
Ἄγνος μὲς τοὺς ἀγνοῦς.
Δὲν καρτερῶ τὸ θάνατο δίχως κάποιονε πόθο—
Σὲ σὺλλογιέμ' ἔρημ ζωῆ, μὰ δὲ σὲ λαχαρῶ.—
Βλέπω: ἡ ψυχὴ μου τὰ φτερά διπλώνει, ὃ καὶ τὸ
Κάτου ἀπὸ ἓνα Σταιρό... [νιῶθω

Γ. ΣΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ

Ἐν σφόδρισμα βραχνὸ ἐργασταίου γέμιζε τὴν
πρωτὴν ἡσυχία. Ἄλλο πῶς μακρὰ, ἄλλο...
Ὁ γέρο Μούλκας εἶχε ἐτοιμαστὴ καὶ περίμενε τὸν
καφέ του.
— Ἄ τόμα!... ἔκανε.
— Νά, νά!... ἐφθασα!...
Καὶ φάνηκε ἡ γυναικὴ του μὲν φλυτζάνι μεγάλο
νὰ ἔρχεται, σκεπατμένο μὲ μεγάλη φέτζα ψωμιού.
— Ὅριστε!... δὲν ἄργησα!... Κ' ἔπειτα τώρα
σφυροῦνε οἱ φάμπρικες!...
— Νά, νά, ἔχεις δίκαιο... Δὲ σοῦπα καὶ τίποτα
δά...
Ἐγὶνε σιωπὴ. Αὐτὸς ἔπινε τὸν καφέ του κ' ἄπῃ
τὴν κύτταξε. Ἄλλά, σὲ λίγο, ἄρχισε νὰ φλυαρεῖ.
— Ἡ Κατερίνα οὔτε ἀκούστηκε!.. ἔχει γούστο νὰ